

[Statsministeren]

midler. Det gør vi faktisk ikke. Hvorvidt der er tale om 10 pct. af budgettet, som det nogle gange hævdes, eller mere eller mindre, kan vi faktisk ikke i dag sige noget kvalificeret om. Det skyldes, at det i dag simpelt hen ikke er muligt tilstrækkelig præcist at foretage en udtømmende opgørelse over svindel med Fællesskabets midler. Men det vil forhåbentlig – og det finder jeg helt nødvendigt – snart kunne ændre sig til det bedre.

Nøglen til at bekæmpe svindelen ligger selvfølgelig først og fremmest i, at vi får en mere præcis klarhed over omfanget af den begåede svig og sammensætningen deraf. Først da kan vi angribe problemet tilstrækkelig effektivt.

Hvilke rapporter har vi så om svindel med europæiske midler? I 1993 rapporterede medlemsstaterne i alt 1.298 tilfælde af uregelmæssigheder vedrørende landbrugsordningerne til Kommissionen. Der var tale om uregelmæssigheder for ca. 1,5 mia. kr. – et beløb, som man kan forholde sig til på forskellig måde, men det er naturligvis ikke acceptabelt. Desværre, må jeg konstatere, er det næppe nogen udtømmende angivelse. Antallet af rapporterede tilfælde af svindel med strukturmidlerne er mindre. Det skyldes naturligvis, at udbetalingerne til strukturforanstaltninger fortsat er mindre end til landbrugsordningerne, men efter vores opfattelse skyldes det også, at kontrolforanstaltningerne vedrørende strukturordningerne endnu ikke er tilstrækkeligt udbyggede.

Jeg synes også, jeg skal sige ligeud, at Revisionsrettens årsberetning ikke giver et dækkende billede af svindelens og svigens omfang. Det er heller ikke Revisionsrettens opgave. Dens opgave er at kontrollere institutionerne.

I 1992 fandt Revisionsretten, at der var udbetalt ca. 1 mia. kr. for meget som følge af svig og uregelmæssigheder, og at der var indkasseret knap ½ mia. kr. for lidt. Revisionsretten påtalte i den forbindelse, at den nationale kontrol er utilstrækkelig. Jeg er ganske enig i det grundsyn, og jeg tror faktisk også, det er her, regeringen især for Danmarks vedkommende i forhold til andre medlemsstater skal være meget opmærksom. Den nationale kontrol er utilstrækkelig.

Fra dansk side lagde vi i drøftelserne i Rådet forud for Europa-Parlamentets behandling af Kommissionens budgetgennemførelse megen vægt på at støtte netop dette kritikpunkt fra

Revisionsretten. Vi understregede derfor i Rådet, at det fortsat er nødvendigt at forbedre de nationale systemer for at sikre samme kontrolniveau i alle medlemsstater. Men uanset alle problemer med at opgøre det præcise omfang af svindelen er svindel med Fællesskabets midler i dag et stort, reelt problem. Den danske regering vil derfor sammen med andre ligesindede lande gå i spidsen for at gøre indsatsen mere effektiv.

Hvad kan vi så gøre for at komme svindel med EU-midler til livs? Ja, for det første skal det understreges, at vi med Maastricht-Traktaten har fået styrket grundlaget for at bekæmpe svig og svindel med de fælles midler. Af Traktatens artikel 209 A fremgår det direkte, at medlemsstaterne skal træffe de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Fællesskabets finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser. Hertil kommer artikel 171, der giver muligheder for at idømme medlemsstaterne tvangsbøder, hvis de ikke har overholdt deres forpligtelser i henhold til Traktaten. Dette middel kan og skal også bruges til en mere effektiv bekæmpelse af svig. Bekæmpelsen rokker naturligvis ikke ved de bestemmelser, vi i øvrigt kender vedrørende de nationale kontrolbeføjelser.

Endelig har Revisionsretten med Maastricht-Traktaten også fået status som en institution i lighed med Rådet, Kommissionen, Europa-Parlamentet og Domstolen. Det er væsentligt for mig og for regeringen, at der med Traktaten er tale om en kraftig styrkelse af grundlaget for bekæmpelse af svig. Det danner et godt udgangspunkt for det videre arbejde, og det er et signal om den stærke politiske vilje, der nu er i Fællesskabet til at styrke denne bekæmpelse.

Må jeg tilføje, at Det Europæiske Råd utvetydigt har støttet en effektivisering af indsatsen over for svig. Under det danske formandskab understregede vi det kraftigt i København. Vi påpegede, at der er brug for en forstærket indsats til bekæmpelse af bedrageri og uregelmæssigheder i omgangen med Fællesskabets midler. Der var hermed tale om ikke alene en politisk tilkendegivelse, men også et skub i retning af en klarere bevidsthed og vilje til at gøre noget ved problemet.